

lem stiller temmelig store Fordringer til Forsøgenes Afslutning. Han vil endog saa, at de skulle vise, om Mandfabet ikke kan stykke sig med Geværet. Det kan man kun forsøge i en Krig. Det ærede Medlem vil vel altsaa, at vi skulle arrangere en Krig i Løbet af Sommeren, for at Forsøgene kunne blive gennemførte, som det ærede Medlem vil, men det synes jeg dog er for meget for langt. Jeg skal for Resten ikke komme nærmere ind paa, hvad det ærede Medlem kalder Modsigelse, jeg skal blot bemærke, at Meningen med, at det hæfter, er, at jeg ønsker, at Fabrikationen skal kunne begynde i Oktober, naar Forsøgene i Løbet af Sommeren ere afsluttede. Vil Thinget bevilge 450,000 Kroner paa Finantsloven, saa er jeg fornøiet, thi det er det, som er forlangt i Lovforslaget for det første Aar. Men jeg kan ikke vide, om de Herrer ville bevilge det, og Lovforslaget er forelagt nu, fordi der, naar det først var blevet forelagt til Efteraaret, vilde være sket en Udsættelse paa $\frac{1}{2}$ Aar. Om det er en lang eller en kort Udsættelse, er en Skønsag; men gives Bevillingen nu, saa kunne vi anstaffe Maskinerne i Sommer og begynde Fabrikationen til Oktober — det er Meningen med Forelæggelsen — men det kunne vi ikke gjøre, naar det ærede Medlem vil overbetale Prøverne i en overordentlig Samling, thi saa kunne vi først anstaffe Maskinerne til Vinter og begynde Arbejderne til Foraaret. — Hvad det angaar, at Bevillingen er fordelt paa 5 Aar, hvilket det ærede Medlem finder er en saa lang Tid, naar der er Grund til at haste, saa skal jeg sige, at dersom man her bliver enig om, at Anstæffelsen skal ske i Løbet af et Aar, saa for mig gerne, saa tage vi Gevæerne fra fremmede Fabriker, jeg kan ikke have Noget imod, at vi faae Gevæerne saa meget hurtigere. Jeg ser slet ikke, hvilke yderligere Grunde det er, det ærede Medlem vil have for, at Sagen helst maa fremstyndes.

Berg: I Anledning af mine Udtalelser er der faldet nogle Bemærkninger, som jeg gjerne vilde svare paa. Ministeren stadfæster, at han umulig kan have sagt det, jeg nævnte, som af Andre var ham paaduttet, at han skulde have sagt, nemlig at Folkethinget skulde definitivt have nægtet Bevillinger til nye Vaaben for vort Fodfolk, og han svævede til, at 99 pCt. af hvad der saaledes var sagt om ham, forekommer det mig, at han sagde, var af samme Kaliber. Det skal jeg ikke indlade mig paa. I en saadan Bevægelse falder naturligvis meget bevidst og ubevidst af de forskjellige virkende Kræfter under en Valgbevægelse, og Ministeren er vel ikke

gaaet Ram forbi, men der er jo den Stilling for Ministeren, at vi kunne sige overfor ham: Njendsgjerningerne tale, thi han har aldrig haft nogen Formand paa sin Plads, der har stillet sig saaledes overfor Lovgivningsmagten, som han har stillet sig til Bevillingsmyndigheden og Rigsdagen. Han har brudt Traditionen. Der henvises til, at naar det var saa heldigt i 1867, kunde man vel gaa ud fra, at det er lige saa heldigt nu, da det var de samme Autoriteter, der havde foretaget Prøverne begge Gange. Ja, jeg skal jo selvfølgelig ikke falde paa at kaste nogensomhelst Skygge paa de paagjældende Autoriteter eller forsøge paa at betage dem noget af den Ros, som deres ansvarlige Chef her giver dem. Det kan jeg saameget mindre, som jeg ikke har den fornødne tekniske Indsigt i deslige Spørgsmaal, og endnu mindre, fordi jeg ikke engang har haft Veilighed til at gjøre mig bekendt med de Forhold inden for dette Omraade, hvor jeg er i Stand til at danne mig en Mening. Men jeg vil dog bemærke, at naar der siges: de samme Autoriteter, saa havde vi ogsaa en Krigsminister i 1867, men Krigsministeren i 1867, rent bortset fra, at han ifølge sin tidligere Stilling i Amerika var kendt med de paagjældende Fabriker og Fabrikanter, hvilket formentlig havde nogen Indflydelse paa Valget, stod, hvad der jo er meget væsentlig Forskjel mellem den samme Autoritet da og nu, i fuldstændigt Tillidsforhold til hele Rigsdagen — han var troet — medens den nuværende Autoritet, den nuværende Krigsminister jo staar fuldstændig i modsat Stilling; i den Henseende savnes enhverlignelse af de Betingelser, som gav netop Raasløff Gyde til at gennemføre saa Meget for vort Forsvarsvæsen, som han dengang gjorde. Hvorfor nu det? Jeg gaar ikke ind paa de to Ministres tekniske Vaabenkundskab — de have hørt til samme Vaabenart — det er ikke den ærede Ministers Jagdannelse, jeg tænker paa, men det er den ærede Ministers mangelfulde Begreb om konstitutionel Skik, om, hvad Grundloven kræver af den ansvarlige Minister, der gjør, at de to Autoriteter ere saa forskjellig stillede overfor Rigsdagen i 1867 og Rigsdagen i 1887. Nu, dette Forhold falder vel noget tilbage paa de underordnede Autoriteter, der have foretaget Forsøgene i 1867 og i 1887; jeg vil nemlig sige, at i Almindelighed bliver der en langt større Følelse af Ansvar hos en Regjerings Underordnede og ogsaa hos en Krigsministers Underordnede, naar de vide, at deres Arbejde for at blive udført gennem Lov skal prøves, bevilges og besluttet af Rigsdagen tillige, og foruden en langt større